

Mētrienas

Izdod Mētrienas pagasta pārvalde

2024. gada janvāris – februāris

Nr. 1 (283)

Dzīve

skarbi vēji
balti piesnigušās eglēs
loba čiekurus
un spēlējoties gaisā sveiž
no šī skarbo vēju uznāciena
arī man kāds mirklis tiek
mirklis balts
bet arī ledains
it kā būtu neatļauts
balti piesnigušās eglēs
skarbo vēju
dejas soli jaukt

no tumsas
mirdzēdama iznirst
rīta blāzma
un jaunai dienai
naski kājas auj
no matiem izpurina
sniega pārslas
un gaismas spēlēm
aizrautīgi ļaujas
labrīt

(A. Skrjabe)

Foto V. Otvare

Janvāris kā īsts ziemas mēnesis gādāja par pamatīgu salu, tomēr pie lielajiem mīnusiem ļāva zemei un augiem apsegties ar biezu sniega segu. Jau vairākus gadus nebijām izjūtuši, ka var būt tik stiprs sals, termometra rādītājs krietni zemāk par -20 grādiem. Viss jau ziemai piestāv: kārtīgs un spalgs lauska „spēriens”, vējš, kas, svilpojot nes sniegu no jumtiem un aizrok taku taciņas, sniegpārslu dejas, kas tā iekrāso mežmalas skatu, ka liekas, tālums ir iesnidzis. Iesnidzis tāpat kā lauks, kur stirnas iebriedušas meklē pērnā rudens ziemāju zaļumu, iesniguši siena ruļļi lauka nomalē, iesniguši māju jumti, vien skurstenis rāda, ahā, tur iekšā kāds uztur siltumu un tin sapņus visam gadam. Vai sapņi iesnigs? Noteikti, ka nē. Tie neapsnigs, tos neieputinās, ja sirds tālāk par sniegoto mežmalu un lauku redzēs un jutīs.

Un tā jau arī notiek. Gads iesācies ar daudzām lielākām un mazākām aktivitātēm. Janvārā nogalē daudzas skolas rīkoja zibakciju: bērni, skolotāji un vecāki vienotās kopī-

gā himnas dziedāšanā. Vai svētki? Soreiz nē. Šobrīd tā ir vēlēšanās tikt uz klausītiem, vēlēšanās, lai tiktu pieņemti gudri lēmumi sakarā ar skolu tīkla sakārtošanu. Lai visu vienmēr nenosaka tikai nauda un aiz tās nepaliek cilvēkbērni, kuriem izglītība kļūst arvien tālāka. Ceļš līdz skolai stiepjas arvien garāks. Vai tāpēc zināšanu „bagāža” pamatīgāka? Vai lielās skolās un klasēs ir visa gudrība? Gribas lūgt šos gudros spriedelētājus pastrādāt kādu mēnesi skolā un tad izdarīt secinājumus, „paēnot” lauku bērna ikdienu.

Un tad – pasta nodaļu slēgšanas bums! Labi vien ir, ka šobrīd tur neliela pauze. Grūti spriest, kāds būs turpinājums. Kā saka: dzīvosim, redzēsim. Tikai pasta nodaļas mūsu pagastā vairs nebūs. Turpat pieci gadi apritējuši, kopš nav vairs arī skolas. Nav jau nozīmes, vai esam maz vai blīvāk apdzīvots pagasts, mēs esam cilvēki ar tādām pat vajadzībām kā lielpilsētās, mēs negribam būt ieputināti rūpestos, grūtsirdībā un neziņā. Sabiedriskā dzīve pagastā

patlaban stipri izmainīta, diemžēl, ne uz labāko pusi.

Februāra sākumā ceļi uz Latvijas pilsētām lielu, skaistu traktoru rindu aizņēmti. Izskatījās kā īstā parādē. Gan lepni plīvojot Latvijas karodziņiem, gan lielāku un mazāku plakātu rotāti. Lauksaimnieki izvirzīja un aktualizēja savas prasības, daudziem saimniekiem bija ko teikt, pamatojot savu skatījumu. Arī viņi uzskatīja, ka ir maināma attieksme pret lauku vidi un tās apsaimniekotājiem. Tā vien liekas, ka, tikai skaļi runājot, tevi kāds sadzird. Un arī tad, diemžēl, ne vienmēr...

Bet mēs iespēju robežās, bet bez liela skaļuma centīsimies ar saviem stāstiem ienākt jūsu mājās, iepēdot ar gaismas pēdām, kādu uzmundrinot, varbūt kādam dvēseles skumjas noraušot un atmiņās pakavējoties, bet, paskatoties vītola galotnē, jau ieraudzīt pirmos pavasara sveicienus. Uz tikšanos ziedu laikā.

Ināra Krjukova

Pasta nodaļa Mētrienā slēgta

ir tikai komerciāla gaisma
ir tikai komerciālas attiecības
ir tikai komerciāla cilvēcība

pat saule pat mēness
šķiet komerciāli kļūst
un arī mani vārdi
rasā noskaloties nepagūst

un tomēr tie paši vārdi
krustceļu stundā lūdz
mirkli tīras dabiskas gaismas
mirkli nepiespiestas sirsniņas
mirkli nespēlējamās cilvēcības
un steidzīgs ceļmalas dadzis
kas man ieķēries piedurknē
dara to pašu
lūdz

(U. Auseklis)

Lai kā arī pagasta iedzīvotāji cerēja uz viņiem labvēlīgu risinājumu, labās cerības tomēr nepiepildījās. Kopš 1. februāra pasta nodaļas durvis Mētrienā slēgtas. Vienmēr laipnā Lelde mūs te vairs nesagaidīs. Ļoti skumji, īpaši vecāka gadagājuma cilvēkiem, kas te ne tikai saņēma savu mūžā pelnīto „aldziņu”, bet arī centās samaksāt visus rēķinus, pasūtīt kādu avīzi vai žurnālu, nopirkt nepieciešamo ikdienai, bet galvenais-satikt kādu tuvu, pazīstamu līdzgaitnieku, parunāties, „pakratīt” sirdi un prātā “iekritušas” domas. Var jau, protams, pamazām pierast un iemācīties sadzīvot ar vientulību. Man ļoti patīka žurnālistes Sandras Eglītes teiktais žurnālā „levas Stāsti”: „Laikam jau tagad, kad tik daudz ko varam paveikt atālināti, neredzot un nesarunājoties ar dzīvu cilvēku, pat pasacīti pāris teikumi, ieskatoties kādam acīs, ir kā dienas vitamīnu deva, kas mūs uzmundrina un iepriecina.” Tāds iespaids, ka lauki un lauku cilvēki, tai skaitā arī bērni, mūsu augstajām amatpersonām šķiet otršķirīgi un nevajadzīgi, pat traucējoši. Jo dārgi izmaksā. Nepietiek naudas.

Mazākas un vidējas skolas „optimizējamās”, pareizāk sakot slēdzamas, pasta nodaļas – slēdzamas, pat Madonā vairs nav pieejami daudzi pakalpojumi, kas agrāk. Turklāt pieteikt kādu pakalpojumu nozīmē apbruņoties ar milzīgu pacietību un ieplānot labi daudz laika, jo atbilde telefonā skan: „Visi operatori ir aizņemti”. Jā, nu vienīgi mūziku gan var klausīties savu pusstundu, pat ilgāk, galvenais, bez papildmaksas.

Latvijas Pasts tagad sola, ka viss notiks labā līmenī, pastnieks būs tas, kas ieradīsies jebkurā mājā, būs saņemami teju visi pakalpojumi. Tikai jautājums ir viens – kā pastnieks, kurš jau līdz šim ir bijis gana noslogots un aizņemts dažu dienu līdz pat tumsas stundai, spēs to visu paveikt. Te neliels sarunas fragments ar mūsu pastniecīti (tā daudzi mīļi dēvē Lāsmu).

Kāda izskatās Tava darbadiena?

Parasti tā sākas ap plkst. 7-7.10, šajā laikā dodos uz Madonu. Madonā tiek sagaidīts izdevumu un sūtījumu pievedums, sašķirotas avīzes un žurnāli, nokārtots viss pārējais un sākas piegāde. Man ir viss ceļa posms, sākot ar lielo Maximu, tad uz slimnīcas pusi, Lazdonas pagasta teritorija, Praulienas centrs un daļa Praulienas lauku teritorijas: Trākši, daļa Saikavas. Saikavas centru un Vecsaikavu apkalpo Barkavas pastniece. Tālāk Mētrienas pagasts, izņemot apdzīvotās vietas Dobupi, Brīvnieki, Salas (te sūtījumus piegādā Ineta Šķēle). Parasti darbu beidzu laikā posmā no 17 līdz 18, ir dienas arī, kad nedaudz agrāk pēcpusdienā. Tas atkarīgs no tā, vai un cik klientiem jāpiegādā pensija, sūtījumi,

laikraksti. Protams, ziemā un ne-labvēlīgos laikā apstākļos darba diena paildzinās. Visgarākās ir ceturtdienas un jo īpaši piektdienas. Tad izmaksājamas pensijas, kuru izmaksu termiņi ir vai nu sestdiena vai svētdiena. Piekt-

dienās ir arī novada laikraksts „Stars”, kuru tomēr daļa cilvēku vēl pasūta vairāk kā citus izdevumus. Tad darba diena noslēdzas pat laika posmā no plkst. 19 – 20. Visīsākās parasti ir pirmdienas.

Kas izmainās pastnieka darbā, ja slēdz pasta nodaļu apkalpojamajā zonā? Kā lauku cilvēkam tiks nodrošināti pakalpojumi?

Tāpat klients zvana uz Latvijas Pasta informatīvo tālruni un piesaka savu pakalpojumu (*cerams, ka nebūs tāpat kā vienmēr ilgstoši jāgaida savienojums*). Tālāk Latvijas Pasta informatīvā nodaļa nodod ziņu attiecīgās pasta nodaļas priekšniekam, tas savukārt informāciju pāradresē pastniekam (vairākpakāpju informācijas nodošana!). *Lāsma gan ieibilda, ka varbūt lietderīgāk būtu saīsināt šo informācijas ceļu: proti, informāciju tūlīt pa tiešo nodod pastniekam bez nodaļas priekšnieka iesaistes, jo katram pastniekam ir telefons darba vajadzībām. Tā varētu ātrāk izpildīt klientu vēlmes, iespējams tai pašā dienā.*

Pensijas tāpat kā līdz šim piegādās tiem klientiem, kas izteica tādu vēlmi un uzrakstīja iesniegumu Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūrai. Tāpat piegādās visu pensiju dzīvesvietā par maksu 2,39€. Tiem, kas izmantoja pasta norēķinu sistēmas (PNS) maksājumu kontu un vēlas saņemt pensiju, bet nav uzrakstījuši iesniegumu, ir iespēja pasūtīt pensijas piegādi dzīvesvietā, jāreķinās, ka vienā reizē varēs saņemt 200 €, par to maksājot 8 €. Laikrakstu un avīžu pasūtīšana, citi pakalpojumi būs pieejami par apmēram to pašu cenu. Ar visu varēs iepazīties cenrādī.

Paldies Lāsmai par sarunu, lai izturība un veselība, lai vienmēr tikpat atsaucīga, lai viegli ripo auto ikdienas darba ceļos.

Ināra Krjukova

Pasta un telefona nodaļas Mētrienā 1920. – 1930. gados

Kur Jūs strādājat?

- Pastā. Apzīmogoju vēstules.
- Tam jābūt ļoti garlaicīgam darbam?
- Garlaicīgam? Ko jūs! Pavisam nē! Jo katrai darbadienai ir jauns datums.
(No J. Nikuljina anekdotēm)

Par to, kas ir pasts, skaidrot nav vajadzības, it īpaši laikā, kad Latvijas laukos šobrīd dramatiski sarūk pasta iestāžu skaits, bet vajadzība pēc tām saglabājas. Situācija Madonas novadā izklāstīta laikraksta „Stars” 2024. gada 30. janvāra nu-

mura rakstā, ar kļiedzošu jautājumu „Vai tiešām lauki nav vajadzīgi?”. Pārmaiņas uz slikto pusi skars arī vienīgo Mētrienas pagasta sakaru nodaļu.

Pirms 87 gadiem aina bija iepriecinošāka. 1936. gada decembrī Mētrienas pagasta valde ziņoja Madonas apriņķa lauku pašvaldību vecākam, ka pagastā ir piecas pasta palīgnodaļas – „Mētriena” (pagasta namā), „Pamati”, „Lūmani”, „Rūcāni”, „Āres”. Bez tam pagastā ir divas telefona centrāles – „Pamati”, ar 84 abonentiem un „Lūmani”, ar 31 abonentu.

Korespondence tiek saņemta no Ļaudonas pasta un telegrāfa kantora, caur „Mētrienas” pasta palīgnodaļu, sešas reizes nedēļā, no pirmdienas līdz sestdienai ieskaitot (LVVA, 3800. f., 1. apr., 1713. lieta, 32. lpp.). Mētrienas pasta palīgnodaļas bija padotas Ļaudonas pasta un telegrāfa kantorim, kuras pārzinis kopš 1928. gada bija pastmeistars Kārlis Šustiņš. Jāpiezīmē, ka pasta iestādes bija iedalītas divās grupās: pasta kantoros un palīgnodaļās. Palīgnodaļu uzdevums bija pēc iespējas ērtāk ar pasta sakariem

nodrošināt iedzīvotājus, kas dzīvoja tālāk no centriem perifērijā. Skatot vēstures arhīva dokumentus, iespējams uzzināt, kad Mētrienas pasta palīgnodaļas sākušas darboties. Un tā: „Pamati” – 1925. g. 30. novembrī, „Mētriena” – 1926. g. 15. novembrī, „Lūmani” – 1927. g. 22. jūlijā, „Rūcāni” (Beļavā) – 1929. g. 18. decembrī un „Āres” – 1930. g. 21. jūlijā. Visiem pasta darbiniekiem, stājoties darbā, vajadzēja dot solījumu, tā saucamo „Riversālu”. „Mētrienas” nodaļas pārzine bija Aldonija Kārklīņa (dzim. Linde), 1910 – 2000, bet viņas palīgs, un arī dzīvesbiedrs – Aleksandrs Kārklīņš (1906 – 1946) no „Sprīdīšiem”. Riversāls bija standartizēts. Lūk, kā solījās A. Kārklīņš: Es, apakšā parakstījies, Aleksandrs

Pētera d. Kārklīņš, apsolos turēt pilnīgā noslēpumā un nevienam neizpaust ziņas, kuras man, kā pasta – telegrāfa resora darbiniekam, nāk zināmas attiecībā uz pasta telegrāfa korespondences saturu, kā arī to, no kā, kam, kad, uz kuriem un no kurienes korespondence sūtīta un kad saņēmējam izsniegta. To pašu apņemos ievērot un izpildīt attiecībā uz sarunām pa telefonu, pie kam apsolos pēdējās nekādā ziņā nenoklausīties.

Es zinu, ka par šā solījuma pārkāpšanu draud bargs sods.

- Ļaudonā, 20.04.1933. g. Paraksts: A. Kārklīņš. Ļaudonas pastmeistars: Ķ. Šustiņš. (LVVA, 6170.f., 1. apr., 32. lieta, 3. lpp.)

Un noslēgumā nedaudz jautrības par skopo gabrovieti. Nosaukums –

Telegramma: Aizbrauca gabrovietis uz citu pilsētu, pārdeva tur savu preci un nolēma sievai nosūtīt šādu telegrammu: „Preci pārdevu izdevīgi. Gabrovā ieradīšos piektdienas vakarā. Tavs Dimiteris”. Telegramma likās gara. Sieva zina, ka es preci vienmēr pārdodu izdevīgi – nodomāja viņš un nosvītroja lieko. Palika: – „Ieradīšos Gabrovā piektdienas vakarā. Tavs Dimiteris”. Atkal ienāca prātā, ka nāksies dārgi maksāt. – „Tā jau skaidrs, ka Gabrovā atgriezīšos piektdienas vakarā». Nesēdēšu jau šeit bez vajadzības līdz svētdienai, lai lieki netērētu naudu. Palika: – „Tavs Dimiteris». Protams, ka viņas, kā vēl cita? Tad kāpēc tērēt naudu. Viņš saplēsa blanku un izgāja no pasta

Austris Apsītis

Informācija par izmaiņām telpu īres maksai pašvaldības dzīvokļos

Madonas novada pašvaldība ar 2023. gada 28. septembra domes lēmumu Nr. 561. apstiprinājusi saistošos noteikumus Nr. 13 „Par Madonas novada pašvaldībai piederošo un tās nomāto dzīvojamo telpu īres maksas noteikšanas kārtību”.

Madonas novada pašvaldība informē iedzīvotājus, ka iepriekšminētajos saistošajos noteikumos tiek pārskatīta un noteikta dzīvojamo telpu īres maksa pašvaldības dzīvokļos.

Dzīvojamo telpu īres maksa par kvadrātmetru Mētrienas pagasta teritorijā:

- Labiekārtotām Dzīvojamām telpām – 0,70 euro/m² mēnesī;
- Daļēji labiekārtotām Dzīvojamām telpām – 0,50 euro/m² mēnesī;
- Dzīvojamām telpām bez ērtībām – 0,30 euro/m² mēnesī.

Dzīvojamo telpu īres maksa par kvadrātmetru Praulienas pagasta teritorijā:

- Labiekārtotām Dzīvojamām telpām – 0,70 euro/m² mēnesī;
- Daļēji labiekārtotām Dzīvojamām telpām – 0,50 euro/m² mēnesī;
- Dzīvojamām telpām bez ērtībām – 0,30 euro/m² mēnesī.

Dzīvojamo telpām, kas atrodas dzīvojamā ēkā, kas ir atjaunota vai renovēta, īres maksu palielina, piemērojot koeficientu 2.

Saistošie noteikumi stājas spēkā 2024. gada 1. februārī un ar tiem var iepazīties www.madona.lv.

Valsts aizsardzības mācība

Laikā, kad drošības situācija pasaulē pasliktinās, arī Eiropa ir pārmaiņu priekšā. Par to liecina gan terorisma draudi dažādās valstīs, gan Krievijas ārpolitika, tā turpina savu nežēlīgo karu Ukrainā, gan iespējamie nepatīkamie pavērsieni ASV prezidenta vēlēšanās, Tuvajos Austrumos starp teroristisko grupējumu „Hamās” un Izraēlu izcēlies karš, arī citur pasaulē ir politiskā nestabilitāte. Viena no prioritātēm tāpēc ir savas valsts aizsardzība. Vidējās izglītības līmeņa skolu, arī izglītības iestādēs, kurās īsteno profesionālas ievirzes programmas un arodskolu stundu sarakstā ienācis jauns mācību priekšmets – *valsts aizsardzības mācība*. Uz sarunu aicināju **Salvi Kraukli**. Viņš arī ir apguvis šo mācību priekšmetu.

Kurās klasēs jāapgūst šis priekšmets?

Priekšmets ir jāapgūst 10. un 11. klasē.

Cik bieži notika nodarbības?

Nodarbības notika reizi mēnesī, katru mēnesi mācību gada ietvaros. Katru mēnesi 8 stundas.

Kāds bija priekšmeta saturs? Kādas prasmes apguvi?

Priekšmetā bija iespēja apgūt NATO fonētisko alfabētu, rīkošanos ar rācijām, saziņu pa tām, ierindas mācību, orientēšanos, militārās pakāpes, darbu ar kartēm, astoņciparu koordinātu noteikšanu, kaujas pozīcijas un stājas, maskēšanos, roku signālus, pareizu pārvietošanos pa mežu un pauzrainu apvidu.

Kā patika mācību priekšmets, kas Tev šķita visinteresantākais?

Mācību priekšmets ļoti patika, jo bija iespēja pamēģināt ko jaunu, atrasties no mācību grāmatām vienu reizi mēnesī. Visinteresantākais šķita ins-

truktora mācību satura pasniegšanas veids, tas tika pasniegts ar humoru, līdz ar to visiem bija interese mācīties.

Vai mācību priekšmets ir obligāts?

Nē, valsts aizsardzības mācība nebija obligāts priekšmets, to bija iespēja izvēlēties, stājoties 10. klasē.

Kādas ir Tavas domas par pienākumu dienēt valsts aizsardzības dienestā?

Manuprāt, ideja nav slikta. Tas disciplinēs jauniešus un varbūt kāds atklās vēlmi turpināt dienēt, protams, ja nav jau izvēlēti citi plāni.

Novēlot Salvim veiksmīgi pabeigt vidusskolu un īstenot savus turpmākos dzīves mērķus, paldies par atsaucību saka **Ināra Krjukova**

Ziemas prieki pirmsskolā!

10. janvārī ziema mūs lutināja ar baltu, pūkainu sniegu un ziemas aktivitātēm atbilstošiem laika apstākļiem. Tāpēc uz Sniega dienas pasākumu „Es gribu ziemu apēst!” pie bērniem bija ieradusies trīs baltie lāči. Atceļojuši no tālās Arktikas, lai pārliecinātu visus, ka ziema, tāpat kā citi mūsu gadalaiki, ir piemērota, lai aktīvi darbotos svaigā gaisā pie dabas. Kopā ar lāčiem bērni brauca ar ragavām no kalniņa, meklēja sniegā apslēpto mantu un no sniega veidoja lielo sniega kūku. Ar sātiem vaigiem un patīkamu nogurumu mazie sniega baudītāji omulīgi atpūtās pie pašu iekurināta ugunsкура.

Arī februārī sniega netrūka. Meitenīnā, kas ir nosacīts viduspunkts starp Ziemassvētkiem un Lieldienu, devāmies laukā, lai brauktu no kalniņa. Jo ticējums vēsta, jo tālāk no kalna nobrauksi, jo pašam varenāks spēks un veselība. Nereti Meteņus uzskata arī par bērnu svētkiem, jo šajā dienā pati Laima vai Metenis metot dāvanas mazajiem rokās. Ja bērni priecīgi šajā dienā, tad izdosies arī viss gads līdz nākamajiem Meteņiem. Un Laima mums nepagāja garām!

14. februārī visi lepojāmies ar savām čībām. Pasākumā „Čību, čābu, hopsā!” mums pievienojās arī Vārna, kura tāpat kā mēs bija ieradusies ar savām čībām. Zālē bērni piedalījās aktivitātēs: „Čību pastaiga ritmā”, „Čību izpiršana” un dažādās muzikālās rotaļās. Bet arī brauca no kalniņa ar ragavām – „Īpašo Čību”, rāpoja cauri tumšajam tunelim un izstaigāja iespaidīgo labirintu sniegā.

Un visu februāri jeb Sveču mēnesi grupās sadarbībā ar vecākiem ir izveidota neparasta, brīnišķīgu sveču izstāde „Sveču balle”. Lai jūsu domām sveču liesmas gaišums!

Audzinātāja **Aiga Ivāna**

Mētrienas bērnu un jauniešu iniciatīvu centra „Centriņš” dzīve!

Kā jau visiem zināms „Centriņš” kopš 2023. gada novembra atrodas jaunās telpās, kur mēs jūtamies labāk un omulīgāk. Paši jaunieši atsvaidzināja un krāsoja sienas šai telpai pagājušajā vasarā. 2023. gadu noslēdzām ar „Sudraba gaili” Cesvainē, kur mēs bijām devušās ar aktīvākajām meitenēm. Kā zināms jaunieši arī nodarbojas ar brīvprātīgo darbu, tāpēc mūsu Dārtai Elīzai Macijevskai „Sudraba gaili” tika izteikta pateicība par brīvprātīgā darba pildīšanu.

2024. gadu mēs iesākām aktīvi un esam apņēmies tā arī turpināt. Janvārī mēs bijām ciemos Praulienā, BJIC „Epicentrs”, kur mūs ļoti jauki sagaidīja centriņa vadītāja Guna un jaunieši. Spēlējām spēles, tautas bumbu, filmējām TikTokus, dejojām un labi pavadījām laiku. Jaunieši nevar sagaidīt, kad Prauliena brauks ciemos pie mums. Janvāri noslēdzām ar ballīti, mūsu pašu centriņā.

Februāra sākumā atzīmējām Sveču dienu. Šoreiz mēs paši nelējam sveces, bet gan tās aizdedzām. No sākuma cepām speķa pīrāgus un magoņmaizītes. Jāpiebilst, ka to darīja ne tikai meitenes, bet ļoti cītīgi to darīja arī puisi. Tad jau pagatavojām tēju un sveču gaismā visi pavakariņojām. Mēs Sveču dienā vadījāmies pēc seno latviešu teiktā, ka tas, kurš Sveču dienā vairāk mielosies un smiesies, tas jaunajā gadā dzīvos pārticīgi un laimīgi. Februārī ir arī Svētā Valentīna diena, kurai jaunieši gatavojās tūlīt pēc Sveču dienas. Tika rotātas telpas un gatavots viss Valentīna dienas ballītei. Tā mēs visi kopā 16. februārī atzīmējām šos mīlestības svētkus.

Bez šiem svētkiem, kuri tika izcelti un īpaši atzīmēti, mēs katru nedēļu Centriņā kaut ko gatavojam, jo visiem patīk gatavot un našķoties. Mēs gatavojam picas, pankūkas vai vafeles. Citreiz jaunieši, atnākot pēc skolas, ļoti vēlas ēst, viņi paši iegādājas frī kartupeļus, ātri pagatavojamās zupiņas vai kaut ko citu, un Centriņā viņiem ir iespēja to visu pašiem pagatavot.

Tuvojas marts un arī pavasara brīvlaiks. Jaunieši jau domā, kā mēs pavadīsim pavasara brīvlaiku. Zināms, ka 8. un 9. martā ar jauniešiem dosimies uz forumu Madonā. Un mara beigās, aprīļa sākumā ir Lieldienu, kurās mums ir paredzēts pārgājiens.

Bez šiem pasākumiem ir paredzēti vēl citi pasākumi, par kuriem mēs ziņo-

sim! Droši drīkst sekot mums Instagramā vai Facebookā, kur mēs ievietojam aktuālo informāciju.

Esmeralda Auziņa-Spiča,
jaunatnes darbiniece

„Meteņi” savu darbību uzsāka pirms 15 gadiem – tālajā 2009. gadā. Šis deju kolektīvs smeļas spēku no Mētrienas mežiem, purviem, brūklenēm un dzērvenēm, no mūsu zemes un tās vēstures.

„Meteņi” ar drosmi un godaprātu savā sirdī kopj senās tradīcijas. Kolektīvs pagājušo gadu jau trešo reizi pārstāvēja Madonas novadu, savu Mētrienas pagastu Vispārējos latviešu Dziesmu un Deju svētkos.

Viņi nāk no savas pagātnes, no savām saknēm un sapņiem.

Viņu ceļa maizē ir dzīvesprieks un senajās zīmēs apslēptā gudrība un spēks.

Caur deju šodien „Meteņi” izdejos stāstus par saviem spēka avotiem: piederību dzimtai zemei, mīlestību, ticību, dabu un draudzību.

Kā tad viss sākās?

Mētrienas tautas namā vienmēr ir bijuši deju kolektīvi, bet pienāca tāds brīdis, kad pietrūka kolektīvu vadītāju. Tad es kā TN vadītāja nolēmu uzrunāt dejtgrībetājus un izveidot vidējās paaudzes deju kolektīvu. Uzrakstīju aicinājumu un gaidīju uz pirmo mēģinājumu dejtājus. Atnāca viens vidējās paaudzes dejtājs un kādi 5 jaunieši, kuri ļoti vēlējās dejt. Neko man neatlika darīt, kā mēģināt izveidot jauniešu deju kolektīvu. Un jau martā braucām uz Kalsnavu, uz savu pirmo sadanci. Nepilnā sastāvā, bet ar lielu dūšu un entuziasmu. Tā, kā nebūt neesmu deju skolotāja nācās mācīties. Iestājos „Deju skolā” un divus gadus tur mācījos. Ieguvu apliecinību, bet visu

pārējo nākas mācīties kopā ar kolektīvu. Vispār neesmu skolotāja, slikti māku iemācīt. Tāpēc solis jārāda pašai un jādejo kopā ar kolektīvu, bieži man sajūk, ko deju – puišu vai meiteņu vietu.

Uz katru sezonu sastāvs ļoti mainījās. Katru reizi bija kāds, kuru vajadzēja burtiski pa solītīm mācīt, un tā katru jauno sezonu.

Tiešam brīnos, kā tikām līdz 15. gadadienai.

Neviens šajā pasaulē nevar iztikt bez sava vārda – vajadzēja kolektīva nosaukumu. Protams, par to apspriedāmies kolektīvā. Es pat vairs neatceros, kādi varianti tika piedāvāti. Varbūt ir kāds no pirmā sastāva un atceras. Man prātā palika tikai viens variants – „Iemetēji”, tas nāca no draiskiem puišiem. Tad es sāku domāt reāli. Protams, gribējās, lai nosaukums saskan ar Mētrieni, pirmais mēģinājums mums notika februāra sākumā, manuprāt 3.

februārī. Tā tad tuvu latviešu gadskārtai. Tā radās „Meteņi”, kā es teicu, kaut kas no Mētrienas, kaut kas no Meteņa, un ja darbojas fantāzija, var saskatīt arī iemešanu.

Gāja laiks, jaunieši izauga un devās lielajā dzīvē. Nācās meklēt citus dejtājus, un tie citi dejtāji bija, protams, jauni, bet jauniešu dejas izdejt mums jau bija grūti, kaut gan 2018. gada deju svētkos nācās piedalīties kā JDK, dažiem kolektīva dalībniekiem bija jau ap trīsdesmit.

Pa šiem 15 gadiem dejtāji mainījās, katru sezonu uzsākot. Un ja visi jubilejas koncerta dienā būtu klāt, tad vietas zālē pietrūktu! Domāju, ka tie būtu 200 dejtāji noteikti!

„Meteņi” ir piedalījušies trijos Dziesmu un Deju svētkos. Tās, protams, ir neaizmirstamas sajūtas, dejtprieks, asaru pilnas acis noslēguma koncertos.

Lai nu kā mums ir gājis visos šajos gados, esam tikuši līdz savai 15. gadadienai. Ļoti ceru, ka turpināsim dejt. Dejtot priecāsimies paši un priecāsim savus skatītājus.

Paldies katram, kas bija klāt mūsu svētku reizē. Paldies skatītājiem, paldies ciemiņiem:

VPDK „Grieze” no Ļaudonas, vadītāja Arnita Sovietova; BTDK „Pipari” no Madonas, vadītāja Gunta Bekere un VPK „Dēka” no Viļakas, vadītāja Akvelīna Jevstegņejeva.

Tiekamies nākamajos koncertos!

Anita,
VPDK „Meteņi” vadītāja

Mans sirdsdarbs

**Ar sievišķību trauslu, cēlu,
ik dienas tu starp ļaudīm ej,
no sevis labestības gaismu
caur smaidu viņu sirdīs lej.
Tu proti atrast labu vārdu,
ikvienam, kas tev preti nāk,
un arī mierinošu glāstu,
ja kādam ļoti, ļoti sāp.**

Mūsu mazajā Mētrienas pagastā ir notikušas zināmas pārmaiņas feldšerpunktā. Pēc sešu gadu ilga darba Mētrienā, mūsu feldšerīte Madara ir nolēmusi pārtraukt darbu šeit, lai turpinātu strādāt Madonas neatliekamās medicīniskās palīdzības dienestā. Šis lēmums saistīts ar garajām darba stundām un lielo noslodzi, neatstājot pietiekami daudz laika sev un ģimenei.

Tad nu saistībā ar šo notikumu, Mētrienas iedzīvotāji ir vēlējušies feldšerītei Madarai ko pasacīt!

* Lai Tavā dzīvē ir daudz patīkamu brīžu, lai Tevi vienmēr ieskauj mīloši cilvēki, uzticīgi draugi un draudzīgs kolektīvs. Veiksmi turpmāk visos centienos!

* Tu esi cilvēciskākās profesijas cilvēks, tāpēc ļauj tam, ko Tu dod cilvēkiem, atgriezties pie Tevis divkārt!

* Esi vesela, laimīga un enerģiska arī turpmāk! Paldies par darbu!

* Novēlu Jums labu veselību, mierīgas darba maiņas, pateicīgus pacientus, patīkamus pārsteigumus no dzīves un vadības! Lai Jūsu dzīve būtu laimīga, bagāta, mīlestības, pateicības un siltuma pilna!

* Novēlu slimnīcā nonākt tikai darba dēļ, novēlu pacientus iepriecināt ar mierinošām ziņām, novēlu nekad nezaudēt cīņā ar kaitēm, novēlu vienmēr turēt augsto profesionāla medicīnas darbinieka latiņu un vienkārši- laimīgu cilvēku!

* Vēlam labu veselību, mierīgas darba maiņas, labus pacientus un veiksmīgu ikdienu ar kolēģiem!

* Madariņ, piepildi visus savus sapņus, spilgtus ceļojumus, garas brīvdienas, pārsteidzošus piedzīvojumus un patiesus draugus!

* Veiksmi un panākumus darbā, nebeidzamu optimismu un prieku meģiņa sirdī!

* Novēlam Tev, Madariņ, vienmēr palikt tikpat enerģiskai, mērķtiecīgai, laipnai, iejūtīgai, drosmīgai un izpalīdzīgai! Un Tavā personīgajā dzīvē lai viss ir vienkārši brīnišķīgi un lieliski!

Paldies Tev par darbu Mētrienā!

Iedzīvotāju domas un vēlējumus apkopoja **Līga Pastare**

Es uzaugu un savus pirmos 14 dzīves gadus nodzīvoju Cesvainē. Tieši tur jau agrā bērnībā aizsākās mana iepazīšanās ar medicīnas nozari. Mana mamma bija feldšere (tagad – ārsta palīgs) un strādāja Cesvaines slimnīcā, un jau no agras bērnības es ļoti daudz laika pavadīju slimnīcas telpās, esot līdzās mammai un noraugoties uz viņas ikdienas pienākumiem, kā arī palīdzot ar dažādiem sīkiem darbiņiem, marlīšu locīšanu, vates tamponu gatavošanu un citiem līdzīgiem darbiņiem, kurus spēja izdarīt bērna rokas. Vēlāk manas mammas darba gaitas turpinājās neatliekamās medicīniskās palīdzības dienestā Madonā. Katru reizi es ar nepacietību gaidīju mammu pārrodamies mājās no dežūras, lai ar lielu interesi klausītos viņas stāstos par izsaukumiem, par notikumiem un dažādiem negadījumiem. Man šis darbs jau tad likās tik interesants un aizraujošs, un diezgan ātri es caur savu mammu iemilēju medicīnu un ļoti agrā vecumā zināju, ka es vēlēšos darīt to pašu darbu, kuru biju gadiem ilgi vērojusi no malas. Mana mamma bija un vēl joprojām ir lielisks paraugs un piemērs, kā izturēties pret savu darbu un pacientiem ar cieņu, rūpēm un mīlestību.

Pabeidzot Cesvaines vidusskolu, man ilgi nebija jādomā, par ko es vēlēšos mācīties, nozare jau sen bija zināma, un tā bija medicīna. Kādu laiku apsvēru izvēli starp vecmātes profesiju un ārsta palīga profesiju. Vecmātes profesija man šķiet kaut kas ļoti īpašs, un bērna nākšana pasaulē ir kaut kas tik brīnišķīgs, ka man likās burvīgi būt privilēģētam šo mirkli piedzīvot kopā ar sievieti, kurai tu esi atbalsta persona tik nozīmīgā dzīves notikumā. Tomēr es savu izvēli izdarīju par labu ārsta palīga profesijai un ne mirkli to neesmu nožēlojusi. Šogad palīks 7 gadi, kopš es strādāju neatliekamās medicīniskās palīdzības dienestā un no sirds varu apgalvot, ka es mīlu to, ko es daru, un šis ir mans sirds darbs.

Uz Mētrienu mani ceļi aizveda nejauši, tas bija pirms 6 gadiem, man piedāvāja piestrādāt Mētrienas feldšerpunktā. Pēc neilgām pārdomām es piekritu piedāvājumam. Ambulators darbs nav bijis mans aicinājums, bet es iemilēju katru satikto pacientu un vienmēr no tīras sirds vēlējos palīdzēt ikvienam, kurš šķērsoja feldšerpunkta sliekšni. Sastrādājoties ar Dr. Rudzātu, es guvu vērtīgu pieredzi, un šis darbs ir bijis lielisks papildinājums manām zināšanām. Dr. Rudzāts ir ārsts ar lielo burtu, un es ar apbrīnu vēroju viņa spēju palīdzēt ikkatram savam pacientam un veikt to ar milzu cieņu un empātiju.

Ar daudziem Mētrienas iedzīvotājiem man izveidojās tuvas attiecības, katrs paldies un katrs smaids sildīja manu sirdi un bija kā apliecinājums tam, ka medicīna ir īpaša, un esmu izvēlējusies pareizi.

Visiem labu veselību vēlēt!

Ar cieņu un mīlestību, **Madara**

SKATLOGĀ

Vieta, kur piesiet dvēseli

manas saknes
lauku klusumā
aizgājušo dzērvju balsīs
lapkriša lapu rudumā
un miķelišos

un kad man grūtas dienas
un visas gaismas smagas
es ieķeros lauku klusumā
dzērvju balsīs
lapkriša lapās
un rīta dzedrums kaitinot
mirkšķinu kā miķeliši
(U. Auseklis)

Lauki, kuri atrodas patālu no nozīmīgām pilsētām, nebūt nav tā pievilcīgākā vide jauniem cilvēkiem ar bērniem, kuri vēl skolojami. Neraugoties uz to, ka slēdz skolas, arī vietējā pamatskola jau gadus piecus kā slēgta, Irēna mēro tālu ceļā gabalu uz darbu Jēkabpilī, viņi tomēr ir laukos un, par spīti visām grūtībām, veido savu lauku saimniecību arvien plašāku. Nupat arī Latvijas zemnieki vienoties kopējā protestā, pievienojoties gan Francijas, gan arī Vācijas, Itālijas un Beļģijas lauksaimniekiem viņu protesta akcijās, tāpēc par dzīvi laukos domās dalījās **Irēna** un **Alvis Kraukļi**.

Kas Jūs abus saista laukos?

Lauki – tas ir mūsu virziens! Tuvāk dabai, skaisti skati, plašumi, mežs un klusums. Mazs pagasts, labsirdīgi un atsaucīgi iedzīvotāji-pilnīgs pretstats pilsētas videi, kur burzma, trokšņi un rutīna. Neapgalvoju, ka pilsētā viss ir slikti, bet katram cilvēkam vajag savu vietu, kur dvēseli „piesiet”. Mums tie ir lauki. Jā, skolas un pasta nodaļas slēgšana ir milzīgs zaudējums pagasta sabiedrībai. Darbiniekiem, klientiem, skolēniem un pārējiem iedzīvotājiem tie ir veseli dzīvesstāsti. Diemžēl visam pāri ir ekonomiskie aprēķini. Bet mēs te tomēr esam un paliksim. Lauku novados ir daudz problēmu, tikai valsts pārvalde nesteidz tās risināt, un tad, kā demokrātiskā sabiedrībā pieņemts, var rīkot piketus un protestus, un, jo ietekmīgāka organizācija tos rīko, jo tie ir efektīvāki.

Cik gadi pagājuši, kopš sāka veidot sava zemnieku saimniecību?

Jau piecus gadus soli pa solim virzāmies tuvāk savam mērķim. Ne viss sanāk tik ātri, kā vēlētos. Kļūdamies arī – tad jāsāk no jauna, bet mācāmies no savām kļūdām un cenšamies redzēt trīs gājienus uz priekšu. Un rezultāts būs!

Ja tagad atskatāties uz sākumu,

kādas pārdomas rodas? Vai vēlreiz darītu tāpat jeb kaut ko tomēr citādāk?

Nekad nav bijušas šaubas, ka darījām nepareizi, atnākot uz „Salām” un pievērsoties lauksaimniecībai. Lai arī sākotnēji bija vairāki nepatīkami pārsteigumi-jāatjauno elektrības pieslēgums par saviem līdzekļiem, arī mājas stāvoklis izrādījās sliktāks nekā sākotnēji šķita, tomēr lēnām cenšamies risināt visas problēmas. (Alvis ir apņēmis pilns visu paveikt pats, ar savu darbu). Darāmā, protams, vēl ļoti daudz, bet esam pietiekoši neatlaidīgi.

Kas, Jūsprāt, ir lielākās grūtības, ar ko lauku saimniekiem jāsa-

stopas?

Lielākoties izaicinājumi, protams, ir faktori, kurus nav iespējams ietekmēt-laika apstākļi, izejvielu izmaksas – degviela, minerālmēsli, sēklas materiāls, valsts kopējā lauksaimniecības politika, globālais tirgus, ģeopolitiskie notikumi. Viss pārējais ir atkarīgs no katra paša spējas plānot, paredzēt, izdarīt secinājumus. Pieredze rāda, ka bez plāna „B” un pat plāna „C” lauksaimnieks var ekonomiski „neizdzīvot”. Zināmai daļai zemnieku grūtības sagādā arī zināšanu trūkums, kas izraisa neizpratni un dažbrīd pat mulķīgas diskusijas.

Jūs abi esiet izmēģinājuši strādāt arī ārpus Latvijas. Pastāstiet par šo

laika periodu! Kādu pieredzi esiet guvuši?

Jā, 2017. gadā abi pastrādājām Vācijā. Šo laika periodu uzskatām par emocionāli smagu mūsu ģimenei atšķirtības dēļ. Toreiz viss šķita vienkārši – aizbraukt, sapelnīt naudu dzīvokļa iegādei tepat Mētrienā. Nesanāca. Un, izrādās, ka tā bija jānotiek, jo atradām savas „Salas”. Otrreiz šādu kļūdu neatkārtotu ne par kādu naudu. Pozitīvā pieredze – iepazīt, kā saprot un uztver dzīvi citas nācijas, iemācīties to lēnumu, mieru un nosvērtību. Mēs, latvieši, vienmēr steidzamies un skrienam, bet turpat starptautiskā kolektīvā, atrod brīdi kopīgai(!) kafijas pauzei, kurā var pārspriest, piemēram, cik ārā brīnišķīgs laiks. Jo dažādākus darbus dari, jo vairāk sevi pilnveido, gūsti plašāku redzesloku, iemācies darīt loģiski un racionāli.

Kur gūtas pirmās iemaņas lauku darbos?

Irēna: Vecākiem bija neliela piemājas saimniecība, bet to likvidēja, kad vēl biju maza. Dārzs un tā ravēšanas pienākums ir bijis vienmēr.

Alvis: Visas iemaņas apguvu vecāku saimniecībā. Jau 14 gadu vecumā biju apguvis traktora vadīšanu, par visiem tehniskiem jautājumiem neatlaidīgi pats interesējos un jautāju tētim-kas un kā darbojas, kas jādara. Daudz esmu apguvis arī pašmācības ceļā.

Irēna šobrīd aktīvi apgūst laukiem noderīgas zināšanas. Kur un ko Tu apgūsti? Kā spēj apvienot darbu, mācības un vēl līdzdalību lopiņu apkopšanā?

Studēju augkopību Malnavas kolēdžā. Ārkārtīgi noderīgas zināšanas, pieredzējuši pasniedzēji. Mācības ir četras dienas mēnesī, to savienot ar darbu problēmu nav, grūtāk ir iespēt rakstu darbus, neklātienē studentiem tomēr lieli apjomi literatūras jāatrod un zināšanas jāapgūst patstāvīgi. Mana mamma vienmēr saka, ka atpūsties no viena darba var, darot ko citu, tāpēc, izvēdinot galvu, cenšos palīdzēt Alvim ikdienas darbos. Algotā darbā brīvdienas ir, lauksaimniecībā – nav un, darot kopā, tomēr tā ikdiena ir savādāka, un darbi veicas.

Vienu no pirmajām lietām, ko apkārtējie un garām braucošie ievēroja, bija mājas apkārtnes labiekārtošana. Māja, kas krietnu laiku bija gan vecu koku, gan plūmju atvašu un nezāļu ieskauda, nu bija jau pa gabalu ieraugāma. Drīz vien arī puķu dobes, košumkrūmi vecajai mājai

uzdāvināja ainavisku izskatu.

Vai arī dzīves vides sakārtošana ir Jūsu ikdienas svarīga daļa?

Apkārtējā vide ir cieši saistīta ar labsajūtu, omulību un iedvesmu darīt tālāk. Tāpēc – jā, tas ir ļoti svarīgi. Ārkārtīgi patīkami ir darba procesā atskatīties uz katru sakārtotu un labiekārtotu sava pagalma centimetru. Reizēm salīdzinām fotogrāfijas, jo, atnākot dzīvot uz „Salām”, fotografējām, kā bija, tagad salīdzinām, kā ir tagad, šķiet pilnīgi sveša vieta.

Citreiz, kad esmu darbā, Alvis atsūta foto, parādot, kā sakārtojās kādu pagalma stūrīti. Jauki!

Irēna, Tu paspēj darboties arī vietējā deju kolektīvā. Vai tā ir kāda īpaša mīlestība pret deju vai tā ir sava veida atpūta no ikdienas?

Es teiktu: gan, gan. Tautiskās dejas deju visus divpadsmit vidusskolas gadus. Jau bērnībā tik svinīgi šķita uzvilkt tautas tērpu. Ļoti patika. Nepilnus divdesmit gadus nedejoju, tad iedomājos, ka ļoti vēlētos piedalīties Dziesmu un deju svētkos un pievienojos Mētrienas „Meteniem” (vidējās paaudzes deju kolektīvs), nopelnījām dalību svētkos. Alvis arī dejoja, bet viņam grūti savienot ikdienas pienākumus ar dejošanu.

Šobrīd izskatās tā, ka lauki kļūst arvien tukšāki: likvidē vai reorganizē skolas, slēdz pasta nodaļas, arvien pieejamāki kļūst dažādi pakalpojumi, kas agrāk bija vai katrā pagastā, medicīniskā aprūpe nav pieejama katru dienu, samazinās darbavietu skaits.

Kas, Jūsprāt, nepieciešams, lai lauki sāktu kļūt pievilcīgi arī jauniem cilvēkiem, jaunām ģimenēm?

Ir lietas, kas jārisina un jāuzlabo valstiskā līmenī – jāceļ labklājības līmenis, kas ietekmētu arī demogrāfisko situāciju. Jāsakarīto infrastruktūru, jārada piemērota vide uzņēmējdarbībai, līdz ar to būtu arī darba vietas. Pašvaldībās ir daudz nolaistu īpašumu.

Pārējais ir atkarīgs no cilvēka, ja ir

ideja un galvenais, vēlme darīt, arī laukos ir daudz iespēju realizēt dažādus projektus. Veiksmīgu piemēru novadā netrūkst.

Ir ļoti apsveicami, ka lauku darbos tiek iesaistīti abi bērni, viņi ir ļoti palīgi ikdienas darbos un lopbarības sagatavošanā vasaras un rudens periodā, īpaši Salvis, kam padodas darbi ar tehniku. Šobrīd Samanta un Salvis abi mēro 25 km tālo ceļu uz Madonas pilsētas vidusskolu, kur mācās pēdējo gadu vidusskolas

posmā.

Vai Jūs vēlaties, lai bērni pēc profesiju apguves atgrieztos laukos?

Jā, vēlētos, lai atgriežas laukos, esam vienisprātis, ka lauki nav „nekurienes vidus”. Šeit ir daudz iespēju attīstīt savu uzņēmējdarbību vai kopīgi turpināt un attīstīt jau iesākto. Samantai jau piedāvāju ideju profesijai. Protams, neviens netiek piespiests, katram ir savi dzīves plāni, bet ceru, ka darbosimies kopā.

Un tagad pasapņosim: Jums ir burvju nūjiņa, kura spēj piepildīt tikai 3 vēlēšanās, kādas tās būtu?

Pirmkārt, vēlētos, lai mainās cilvēku domāšanas veids un attieksme pret sevi un līdzcīvēkiem.

Otrkārt, visiem veselību un labklājību.

Par trešo – pat grūti iedomāties, ja pirmās divas vēlēšanās piepildās, tad trešo nemaz nevajadzētu.

Kāds novēlējums avīzes lasītājiem un īpaši jaunajām ģimenēm, kas dzīvo laukos vai domā par to?

Prieks par visām tām jaunajām ģimenēm, kas par savām mājām sauc Mētrienas pagastu, atjauno un iekopj no jauna iepriekš novārtā atstātās lauku viensētas. Novēlam, lai mazāk rūpju, lai ir iespēja rast prieku arī ikdienas sīkumos. Tiem, kas tikai vēl domā par dzīvi laukos, novēlētu nenobīties no saviem sapņiem, droši mesties darbā un izcīnīt savas uzvaras.

Visiem ir vienādas iespējas, un par spīti ironijas devai, kas no diendienas un sliņķu puses piešķirta šai frāzei – Latvija ir iespēju zeme!

Mēs, savukārt, vēlam šai darbīgajai un optimistiski noskaņotajai ģimenei izdošanos, veiksmi un veselību. Paldies par iedvesmojošo sarunu.

Kaimiņsētā ciemojās
Ināra Krjukova

Ar gaisa balonu pāri 50!

2023. gada novembrī Daiga Ceiziņa (dzimusi Brizga) savā dzimtajā Mētrienā nosvinēja savus 50. Kuplajā draugu un radu pulkā svētki izdevās lieliski, jo, šķiet, pat sen zināmās kultūras nama telpas lika justies kā mājās. Šajā gadā Daigai būs iespēja realizēt sen lolotu sapni – lidot ar gaisa balonu pāri Latvijas ārēm.

Jā, Mētrienā ir Daigas dzimtais pagasts. Bērniņā kaimiņu bērnu pulkā tika spēlētas paslēpes, „klimpiņas”, garas stundas nosēdētas uz lielā piena galda, trenētas badmintona spēles iemaņas un „kungu” diķi pārvarētas bailes no ūdens. Skolas laiks centīgajai Daigai pagāja maksimāli pozitīvi. Viegla galva un ass prāts vainagojās ar ļoti labām atzīmēm. Bet ne jau tas bija galvenais – ir labi, ja mācās ar izpratni un sapratni, kur zināšanas likt lietā. Kultūras namā Daina ieguldīja mīlestību uz tautisko deju. Deja ir Daigas viena no dzīves lielajām mīlestībām. Savulaik arī pati kļuva par kolektīva vadītāju, pati dejojusi vairākos kolektīvos, šobrīd savu brīvo laiku velta citām aktivitātēm, bet dzīve ir pārsteigumu pilna.

Vidējo izglītību Daiga ieguva Madonas Valsts ģimnāzijā, bet pirmo profesionālo – Rēzeknes pedagoģiskajā augstskolā (reorganizācijas rezultātā diploms izsniegts Liepājas pedagoģiskajā augstskolā). Likumsakarīgi likās, ka iegūtā izglītība jārealizē strādājot profesijā, bet pēc vairākiem gadiem atstāja Praulienas skolu. Izrādījās skolotājas darbs nebija aicinājums.

Ar lielu entuziasmu un degsmi Daiga strādāja Mētrienā par bāriņtiesas darbinieci. Atgriešanās savā pagastā vienmēr rada vēlmi ieguldīties darbos un būt sabiedrībai noderīgai. Šajā laikā uzņēmās vadīt jauniešu deju kolektīvu, ar kuru koncertēja un 2003. gadā piedalījās XXIII Vispārējos latviešu Dziesmu un XIII Deju svētkos. Jaunībā enerģijas daudz – pietika laika audzināt mazo Elīnu un vakaros rakstīt projektus pagasta iedzīvotāju kultūras dzīves daudzveidošanai. Tā radās sieviešu biedrība „Ābele”, kuras paspārnē realizēti vairāki projekti. Kā tāds mīļš auklējums bija arī vietējā avīzīte „Mētrienas Dzīve”, kuras piepildīšana ar saturīgu informāciju, rakstiem bija liels un atbildīgs izaicinājums. Tekstu ievadīšana datorā tajā laikā vēl bija inovācija, kura jāapgūst ātrā tempā. Katrs nodrukātais numurs kā mazs nobeigums vai liels daudzpunkts...

Šobrīd Daiga ar ģimeni dzīvo Ikšķilē, Daugavas krastā. Darba ikdiena atdota juridiskajai jomai, jo garš izglītības ceļš noiets, iegūstot kāroto profesiju. Savu brīvo laiku labprāt iegulda sieviešu kora

Daiga Mētrienas pamatskolas izlaidumā ar ģimeni.

Ar meitu Elīnu 2023. gadā.

Fotosesija.

„Magone” skanīgajās dziesmās. Dziedošās meitenes ir kā liela ģimene, kurā viņa pilda arī kora prezidentes pienākumus. Kā pati saka – viņa ir dirigentes Baibas kora sadzīviskās dzīves atbalsts un plānotāja. Korī piedzīvo emocionālo piepildījumu un milzīgus gandarījuma brīžus.

Salīdzinoši nesen ir jauna aizraušana – aušana. Kas to būtu domājis, ka no krāsainām dzijām, diegiem var radīt

skaistus lakatus, brunčus, grīdceļņus?! Vienmēr licies, ka tas ir pārāk sarežģīti, bet, ja vēlme ir lielāka par bailēm, tad viss ir iespējams!

Mēs, ģimene, novēlam lidojumam labvēlīgu laiku! Lai dzīve skan, dun, rīb un šalko!

Māsa – **Iluta Oša**
Foto no Daigas personīgā arhīva

Limai Tumanovai – 85

Šā gada 6. janvārī savu skaisto un nozīmīgo jubileju nosvinēja mētrieniete **Laima Tumanova**. Mūsu pagastā jubilarē zināma kā ilggadīga medicīnas jomas darbiniece, sabiedriski aktīvs, jauks un sirsnīgs cilvēks, dzejas un teātra mīļotāja, sieviešu biedrības „Ābele” dalībniece.

Kādā februāra pēcpusdienā devos ciemos pie jubilarēs Laimas uz viņas mājām Mētrienas pagasta „Pīlādžos”. Lauku māja atrodas attālāk no pagasta centra. Dzīvei laukos ir savi plusi un savi mīnusi, lauku sētā nav visas tās ērtības, kādas ir pilsētas dzīvoklī, laukos par visu jā rūpējas pašam. Bet nekas nevar aizstāt to dabas skaistumu, kas ir visapkārt, dzīvojot lauku mājās. Nav nepieciešams apmeklēt mākslas izstādi, jo daba katru rītu uzzīmējusi jaunu gleznu aiz loga un ielikusi to loga rāmītī, un saule katru rītu citādi parādās aiz mākoņu grēdām vai miglas vāliem, bet vakarā rieta pusē zīmē katru reizi citādas krāsas un svītras debesīs. Arī koncertu apmeklēt nav nepieciešams, jo putnu koris katru rītu stundām dzied savus koncertus, bet sienāzītis vijolnieks vasarā uz savas vijoles atskaņo neaizmirstamus vijolkoncertus. Un traktors, pavasarī arot tīrumā, atskaņo savu smago metāla roku. Stirniņas ziemā nāk bieži ciemos, jo laikam mežā ziemā garlaicīgi, gribas tuvāk pie mājām, pie cilvēkiem un gaismas, vai arī cerībā atrast dārzā zem sniega kādu našķi.

Aicināju Laimas kundzi uz sarunu, lai atsauktu atmiņā dažādus skaistus, svarīgus un neparastus notikumus viņas dzīvē.

Lūdzu, pastāstiet par savām pirmajām bērnības atmiņām, par savu ģimeni, vecākiem, un kā pagāja bērnu dienas skaistajā vietā Aiviekstes krastā, dabas tuvumā?

Esmu saikaviete no Aiviekstes krasta „Ozoliem” – vectēva Jāņa Lībora celtajām mājām. Mana dzimšanas gada pavasarī tētis pagalmā iedēstīja ozoliņu, kurš vēl tagad tur kuplo un arī skumst. Zem tā kuplajiem zariem bija sols, kur atpūsties un galds maltītēm. Romantiski! Un upe, kura mūs ar brāli Dzintaru vilināja. Tās krastā uz radžu kaudzēm auga zemenītes un skābeņu puduri, ko mieloties. Vecākiem bija saimniecība ar mājlopiem, kurus vajadzēja ganīt un dzīt uz upi dzirdināt. Tētis bija makšķernieks un mūs ņēma līdzi, ierādot copmaņu knifus. Diemžēl tētis nomira, kad man bija 13, bet brālim 10 gadu. Grūti nācās mammai vienai mūs ar brāli izskolot. Tomēr abi apgūvām profesijas, viens otru balstīdami.

„Mana bērniņas dienu upe
Zaļā ielejā atstātā,
Es atkal no tava krasta
Ar atbalsīm sasaucos
Un zinu, ka sapņos
Līdz mūža galam
Tevī kājas nomazgāt nāksu”.

/Ā. Elksne/

Lūdzu, pastāstiet par saviem skolas gadiem, izglītības gaitām, atmiņām par pirmo skolu, klases biedriem, skolotājiem. Kādi bija mīļākie mācību priekšmeti un sasniegumi mācībās? Kuri skolotāji visvairāk ietekmējuši, visvairāk devuši, kurus cienījāt vai respektējāt?

Mana pirmā skola ir Saikavas Lejasskola, kurā sāku mācīties 1949. gada 1. septembrī. Tā no 1923. gada atradās barona Volfa medību pilī Aiviekstes krastā. Kā jau pēc kara, skolēnu bija maz un tāpēc 1953. gadā pamatskolā palika tikai 4 klases. Sākot mācīties 5. klasē, no oktobra vajadzēja meklēt citu skolu. Tā mēs izklīdām kur nu kurais, kur katram vieglāk nokļūt. Mēs devāmies uz Praulienas Gustavskolu jeb 2. Praulienas pamatskolu, kuru beidzu 1956. gadā un tālāk devos uz Madonas 1. vidusskolu. Uz Gustavskolu pirmdienās visus kaimiņbērņus aizveda ar kolhoza zirgu, sestdienās nācām mājās kājām. Dzīvojam internātā. Uz vidusskolu jau braucām ar mazu autobusu. Sevišķā atmiņā pirmā skolotāja Tatjana Brīvkalne, kas mācīja visus priekšmetus. Dziedāšanas stundās viņa ar vienu roku spēlēja klavieres, un mēs mācījāmies vienkāršas dziesmiņas. Vidusskolā ļoti patika literatūra pie skolotājas Gaidas Beberes, ģeogrāfija pie skolotājas Olitas Seikstules un astronomija pie skolotāja Lāča. Tā kā mācījāmies vakara maiņā, gājām ārā vērot zvaigžņotās debesis un meklēt zvaigznājus. Direktors Artūrs Treicis mācīja PSRS vēsturi un iemācīja labi konspektēt uzdoto, lai izprastu tēmu un tā labāk atcerētos. Dzīvē ļoti noderēja prasme konspektēt. Paldies skolotājiem!

Lūdzu, pastāstiet par savām darbības gaitām, par nostrādāto laiku Mētrienas pagastā. Cik ilgi nostrādājāt savā profesijā? Kādi bijuši spilgtākie mirkli Jūsu darbā? Kas ir bijis grūtākais darbā un kas devis vislielāko gandarījumu?

Pēc Rīgas 1. medicīnas skolas beigšanas 1963. gada 1. aprīlī sāku darbu feldšeru punktā. Vispirms bija jāpārved iekārta no „Brīvniekiem” uz „Krastiem”. Tas bija komisks brauciens – ar kāpurķēžu traktoru un „pannu” aizmugurē, uz kuras visa medpunkta iekārta žonglēja pa aprīļa šķidonī pārplūdušām bedrēm, un mēs ar Robertu Baklānu centāmies

iekārtu noturēt, lai tā nenoslīd nost. Traktoristu gan vairs neatceros. Darba gados esmu piedzīvojis lielu gandarījumu par savu darbu, kā arī daudzreiz lielu sirdu drebēšanu. Darbs bija ļoti atbildīgs, daudzpusīgs un arī mīļš. Par medicīnas feldšeri nostrādāti 26 darba gadi, vēlāk 3 gadi par medmāsu Atašienes bērnodarzā, nedaudz arī citos darbos un 5 gadus arī kolhoza arodbiedrībā.

Kādi ir Jūsu vaļasprieki un hobiji? Vai esat daudz laika veltījusi mākslinieciskajai pašdarbībai? Kā iemilējāt dzeju un teātri?

Vaļasprieki un hobiji ir sākušies pašdarbības pasākumos – ir dejotas tautiskās dejas, dziedāts ansambljos, esmu piedalījies daudzos sabiedriskos pasākumos, kuru agrāk bija ļoti daudz – kristības (vārda došana), pilngadības svētki, kāzas, dziesmu un deju svētki Madonā, sporta svētki un citi kolhoza vai ciema pasākumi. Arī teātris ir spēlēts, ļoti patika būt kolektīvā un iepriecināt! Dzeju iemilēju, daudz lasot un gatavojoties pasākumiem. Sirdij tuvākie dzejnieki: jaunībā – Ojārs Vācietis, tagad – Ārija Elksne, Maija Laukmane, Oļģerts Skuja un citi. Vēl viens hobijs – fotografēšana – nezūdošā māksla, piefotografēti daudzi albumi. Izveidots dzimtas koks.

Kas jums sagādā prieku ikdienā? Kādi ir mīļākā nodarbošanās? Kādi ēdieni garšo, ko labprāt gatavojat?

Ikdienā cilvēkiem lauku mājā nosaka gadalaiki ar savu ritmu. Atbilstoši tiem tad arī var darboties, darot to, kas nepieciešams un kas iepriecina. Šodien ir 20. februāris. Sniegpulkstenīši jau smaids! Virtuvs mājās ir ļoti vajadzīga telpa, ēdienu gatavošana prasa daudz laika, bet nav pati mīļākā nodarbošanās. Pieturos pie latviskās virtuves bez svešām garšām. Man garšo zivju, dārzenu un kartupeļu ēdieni dažādos veidos. Lai panašketos, gatavoju plātismaizes un dažādus saldus.

Cik ilgi jau saimniekojat „Pīlādžos”?

„Pīlādžos” dzīvojam no 1992. gada. Pamazām atjaunojām ēkas un izveidojām saimniecību ar mājlopiem, un darbojamies līdz 2017. gadam. Tagad gan vairs darbojamies savam priekam un apstrādājam tikai dārziņu savām vajadzībām.

Kādi ir Jūsu mīļākie ziedi, mīļākā krāsa, mīļākā dziesma, atzītākais dziedātājs vai komponists, mīļākā latviešu filma vai teātra izrāde, iecienītākā grāmata vai grāmatas autors?

Par ziediem dzejnieks Ziedonis Purvs:

„Ziedi, ziedi – dabas laipnais smaids,
Saules pilnā dzimtās zemes dvesma,

Jūs kā neizteiktie, labie vārdi esat
Īstai mīlai, cienai, draudzībai ...”

Ziedi iepriecina jebkurā gadalaikā, katrs ar savu krāsu, smaržu, eleganci. No bērniņas man mīļas zilās neaizmirstulītes, kuras saplūcām pa ceļam grāvmalās, ejot pie tēta uz kapiem. Arī tagad tās iepriecina manā dārzā kā ziedu paklājs. Vēl plāvās ziedēja sviesta bumbas – saulpurenes, kuras tagad nezin kāpēc izzudušas, toties bagātīgi zied pīpenes. Mana mīļākā krāsa – rozā, balta, sarkana. Ar prieku klausos, kā Ainārs Bumbieris dzied par puķēm. Sevišķi mīļa dziesma mums ir Raimonda Paula „Baltā saule”. Par filmām. Ar lielu līdzī jušanu un pārdzīvojumu skatījos mūsu tautas likteņfilmu „Likteņa līdumnieki”, tā atsauc atmiņā līdzīgi pārdzīvoto. Labprāt skatos arī filmas „Ilgais ceļš kāpās”, „Limuzīns Jāņu nakts krāsā” un daudzas citas latviešu filmas.

Jūs pēc horoskopa esat mežāzis, kā Jūs raksturotu mežāžu, viņu labākās īpašības?

Manuprāt, mežāži ir dzīvespriecīgi un sabiedriski, mazliet naīvi ideālisti, pacietīgi, izturīgi, stūrgalvīgi, kas ļauj daudz izdarīt un sasniegt. Man ir daudz pazīstami mežāži – radi, klasesbiedri. Mums kopā ir jauki, sarunas parasti ievirzās par mākslu, literatūru, teātri.

Kāds svētkus svinat Jūsu ģimenē? Vai svinat svētkus kopā ar meitām un mazbērniem? Vai esat lepna par savu meitu un mazbērnu sasniegumiem?

Visi kopā sanākam tradicionālajos latviešu svētkos – Ziemassvētkos un Lieldienās, kad mūsu pieci mazbērni un divi mazmazbērni var no sirdu izpausties dažādās izdarībās. Var labi redzēt, kā viņi paaugušies, ko jaunu apguvuši. Arī lielākās jubilejas sasauca visus kopā. Protams, visbiežāk tiekamies vasarās zaļā plāvā, Jāņos un jubilejās.

Priecājos par savām meitām. Lelde ilgu gadu nostrādāja Mētrienas pastā, bet, diemžēl, ar 31. janvāri pasta nodaļu likvidēja. Lelde ir aktīva pašdarbiece – dzied korī un spēlē teātri. Meita Santa ar savu auna neatlaidību un spītību ir daudz sasniegusi – ir juriste, beigusi divas augstskolas. Prieks par visiem, jo visi ir darbīgi un atbildīgi.

Vai ir kāda vērtīga atziņa, ko dzīves laikā esat guvusi un par ko pārliecinājusies?

Dzīves gudrības ir neizsmeļamas. Te dažas:

„Ja vecums varētu, bet jaunība zinātu”,

„Nedari otram to, ko pats sev negribētu”,

„Dots devējam atdodas”,

„Laime ir – īsa atmiņa” (ne visas pagātnes nastiņas ir visu mūžu jānēsā līdzī).

Ko Jūs novēlētu Latvijai, Mētrienas pagastam, Mētrienas iedzīvotājiem?

Saules mūžu Latvijai! Mieru sirdīs un debesīs!

Lai Mētrienas pagasts nekad nepazūd no novada un Latvijas kartes!

Iedzīvotājiem vēlū veselību, veselību un par to arī rūpēties! Lai jaunā paaudze aug stipra un līdz sirdij iemīl savu dzimteni!

Paldies Laimas kundzei par jauko uzņemšanu un sarunu!

Lai jubīlārei veselība, dzīvesprieks un lai katra diena atnes prieka mirkļus!

Neko pilnīgi jaunu jau mēs neatklāsim – vienmēr puķes ir bijušas tās,

kas pasaulē ienes visvairāk skaistuma. Un vienmēr sievietes ir bijušas tās, kas pasaulē ienes visu labo un skaisto – mīlestību, labestību, mājīgumu, rūpes, aizsardzību, drošību ...

„Tik vieglai kā pieneņpūkai būt
Un bezbēdīgā ceļojumā traukties.
Kā vālodzei, tādu balsi vēlēties,
Lai savu dzīvi izdziedātu.
Tik spēkpilnai kā ozolam būt,
Lai pret vētrām nostāties spētu.
Tik dzidrai kā ūdenim būt,
Lai sevi saskatīt spētu.
Tik košai kā rozei būt
Un maziem ērkšķiem sevi sargāt ...”
/Agta Dreiersdorfa/

Pie jubīlāres ciemojās
Valda Otvare

Melitai 80

tik balts un tīrs
tas mākonis
kas šorīt
tieši manī raugās
bet tas
jau mirklis īss
vien mirklis baudāms
līdz mākonis
kas tieši mani
uzlūkoja
jau pārtapis ir
ne tik baltās skrandās
un debesīs
kā putni apjukuši
man acīs neskatoties
bezmērķīgi
blandās

(U.Auseklis)

Un tā tie mirklī kā mākoņi: gan izkaisīti gadu lokos, gan pajukuši dienu skrējienā, ar baltu Labrīt, ar kāpjošu saules staru rīta pusē, ar klusuma gaismu neapturami skrien, pazūd dienu ritmā, atkal uzrodas kā ciemiņi pie atmiņu namdurvīm. Pieklauvē, uzzibsnī, kaut ko atstāj un prom. Satinas gadu kamolos un dažkārt tik grūti atšķetināmi, ka liekas, vai tiešām tie mani, man piederošie, pa kuru laiku paspēju tos izdzīvot, bet nepaspēju apturēt...

Tomēr ir tādi mirklī, kurus sirds vēlas atcerēties, izdzīvot no jauna ko paliekoši skaistu, kaut vai uz īsu brīdi. Kopā ar Tevi, Melita, savam darba mūžam esmu pieskaitījusi nedaudz vairāk kā 20 gadus. Rudeņus, kad atkal skolas ēkā „sabirst” bērnu smiekli, ziemas, kas aizskrien kā sniegpuķeņu vērpētes un pavasarus, kas pat mums, skolotājiem, ļauj ar prieku paskatīties un just, kā sazaļo bērzi pretī skolas lo-

*Reizēm man prieks par mākoņi pelēku,
Reizēm par saulainu debess malu,
Kur lai nolieku ikdienu pelēko,
Lai tā dzirkstī un priecē bezgala?
Vārdi kā saulainas mākoņu maliņas
Nāk un mainās, un veidojas virknēs.
Lai tā ir pelēkā,*

Lai tā ir lietainā,

Svarīgāk Tev,

Lai diena ir laimīgā.

/I. Tora/

Vissirsnīgākie sveicieni Melitai skaistajā jubilejā!

Bijušie kolēģi Mētrienas pamatskolā un
pagasta iestādēs

giem un ka mācību gads ir bijis tomēr veiksmīgs: katru gadu pēc cerīniem smaržo pēdējā zvana svētki un jūnijā skan izlaiduma valsis.

Tie bija bagāti mirklī, skolas ikdienā mūs visus sasaistīja ne tikai kopējā darbā, bet arī kopējos pasākumos. Rudeņos pēc stundām ar mugursomām plecos un gumijas zābakiem kājās bridām pa purvu uz Mindaugu dzērvēnes lasīt (tas bija vienkārši vairāk kā jauki!), kopā piepildījām lielo rasola bļodu, kopā varējām papriecāties un kopā varējām strādāt, stundas neskaitot, smieties un pa reizēm “uzliesmot”. Šiem mirklīem ir savs svars, tie palikuši atmiņā, kaut notikušais jau tālākā pagātnē. Nevar jau tā vienkārši pateikt visu, kas palicis, bet vienmēr varu pateikties par to, ka ir ko atcerēties, ir ko saglabāt sev, ja dzīve liek izdzīvot ko tādu, ko ne vienmēr varbūt vēlamies. Paldies Tev, Melita, ka daudzus gadus mēs varējām būt kopā vietā, ko sauca par Mētrienas pamatskolu, ka katram

Turpinājums no 13. lpp.

no mums, kas ikdienā bijām blakus, bija iespēja pašam izaugt un veidoties, izglītot bērnus, justies vajadzīgam un piederošam.

Lai Tavas dienas Tev pieskaras ar vieglumu, tā, lai nesāpētu, lai turas veselība, lai katru stundu ir kāds prieka kriksītis un vakars pienākot Arlabunakti sola.

Ināra Krjukova

Nu jau vairākus gadus ziemā Mētrienas pamatskolā neskan skolas zvans, aicinot uz stundu. Taču atmiņas skolotājiem un skolēniem paliks ilgu laiku, tās nevar izdzēst un tām nevar pārvilkt svītru. No skolas jaunās ēkas pastāvēšanas laika – 1971. gada skolas vadību uzņēmās K. Stafeckis, A. Narisova un no 1976. gada līdz 2011. gadam Melita Grudule. Kad 1981. gadā ieradās Mētrienas skolā, lai sāktu savas darba gaitas par matemātikas un fizikas skolotāju, satikos ar Melitu un biju pārsteigta par viņas sirsniņo un korekto uzņemšanu. Tā savu lielāko darba mūžu

esmu pavadījusi šai skolā kopā ar mūsu direktori Melitu. Melitu varu raksturot kā kompetentu un zinošu direktori un kā iejūtīgu un labestīgu kolēģi.

Gadi neiet, bet gan trakā steigā skrien – tā Melitas mūžā ir aizvadīti 80 gadi, katrs mirklis, liels vai mazs ir ietīts dzīves kamolā. Tie ir mirkli kopā ar ģimeni, bērniem un mazbērniem, darba kolēģiem, radiem un draugiem. Dzīves

baltās dienas lai atver logus un durvis un vienā mirklī liek piedzimt brīnumam, bet melnās dienas lai dvēselei liek cietās gliemeža čaulas. Lai nākamajiem gadiem vairāk balto kā nebalto dienu un lai no draugiem tās cīruļu vieglumu savām nākošām dienām gūtu.

Garš dzīves ceļš šodien ir Tava rota,
Kur spēku jaunai dienu gaitai smelt.
Paldies par mūžu krietni nodzīvoto,
Kas Tavu gadu vērtīgākais zelts.

Melita! Es un arī visi kolēģi novēl Tev vēl ilgus un spēka pilnus gadus. Lai, nemierīgajai un straujajai gadu gaitai līdzī jēdot, Tu vienmēr sirdī justos jauna. Lai daudz spēka, lai viss Tev sokas, lai negurst sirds, prāts un rokas! Mīli savu laiku, savu dzīvi, visu sev apkārt, jo cita laika nebūs, kas piederēs vienīgi Tev!

Vallija Sīpola

Mētrienas kauss volejbolā 2024

Pēc ilga klusuma Mētrienas sporta zālē 24. februārī varēja dzirdēt svilpes skaņu, vīru balsis, bumbas atsitienus, līdzjutēju atbalstu. Sportiskas aktivitātes un volejbols ir atgriezies sporta zālē.

Tradicionāli februāra pēdējā sestdienā mūsu pagastā norisinās Mētrie-

nas kauss volejbolā vīriešu komandām. Šogad uz spēlēm bija pieteikušās četras komandas: Ramata, Varakļāni, Mētriena un Mētrienas jaunieši.

Mētrienas komandu šogad pārstāvēja: Artūrs Fridrihsons, Roberts Fridrihsons, Norberts

Aleknavičs, Edvards Andris Puharts, Rihards Vaivods, Daivis Grudulis un Kārlis Esītis.

Mētrienas jauniešu komandu pārstāvēja: Artūrs Mālnieks, Salvīšs Krauklis, Sergejs Plaunovs, Imants Čulkovs, Rihards Treknais, Rinalds Ilgaliētijs un

Ralfs Beinarovičs.

Sīvās cīņās tika noskaidroti uzvarētāji: 1.vieta – Ramatas komandai, 2. vieta Mētrienas komandai un 3.vieta Varakļāņu komandai, atstājot mūsu jauniešus 4. vietā. Pieredze laukumā šoreiz bija noteicošā.

Paldies visiem sportistiem par dalību un visiem atbalstītājiem par līdzīgu jušanu.

Lauma Freija,

sporta pasākumu organizatore

DZIMTU STĀSTI

„Jošmaļi” (Simsiķu māja)

Grāmatā „Mētrienas vietvārdu saglabāšana nākamajai simtgadei”, 2018.g.45.lpp. mājas vietas Nr.48

Komentāros rakstīts, ka Simsiķu ģimenei piederošajās „Jošmaļu” mājās pēc vecāku nāves sāk saimniekot dēls Jānis Simsiķis. Tā gluži nav. „Jošmaļos” saimnieko vecais saimnieks, kuru visā apkārtnē dēvē par Simsiķtēvu, viņa sieva Zelma un dēls Jānis. Jānis apprecējās ar „Ozolkalnu” saimnieka meitu Ainu Pavasari. Laulībā piedzima dēliņš Jānis, tas varētu būt 1942. vai 1943. gadā, jo mana māsa Vilma (dzim. 1943. g.) stāsta, ka Jānis bijis viņas klases biedrs. Ir tā saucamais „vācu laiks”, un karā tiek ierauts arī Jānis Simsiķis. Jānis nonāk Kurzemes katlā. Karš iet savu gaitu, reiz tam pienāk gals 1945. gada maijā. Seko gūsts, filtrācija kā jau visiem, kas gūstā. Jānim laimējas – pēc filtrācijas viņš tiek palaists uz mājām. Nezinu, vai sieva Aina ar mazo Jānīti ir jau aizgājusi atpakaļ uz „Ozolkalnu”, vai arī tas notiek vēlāk. Jānis sāk saimniekot „Jošmaļos” pie jaunās padomju varas. Tomēr Jāni piemeklē līdzīgs liktenis kā daudzus, kuri filtrācijai gan izkļuvuši sveikā cauri, bet vēlāk... Vēlāk viņi savā pagastā „traucē” īstenajai varai, partijniekiem un „iztrebītiem”. Nezinu, kurā gadā un kas ir par iemeslu, kāpēc Jānis Simsiķis tiek arestēts. Seko tiesa un ceļš uz Sibīriju. Nezinu arī, uz cik gadiem Jānis tiek notiesāts. Nezinu, vai viņš vispirms izcieš sodu Sibīrijas noietnēs un pēc tam nonāk Urālos, vai arī uzreiz pēc tiesas viņu izsūta uz Urāliem. Urālos Jāņa Simsiķa dzīves vieta ir lielā rūpniecības pilsēta Nižņijtagila.

Dēla arestu un izsūtījumu nespēj pārdzīvot Simsiķtēvs. Savas dzīves gaitas viņš beidz pašnāvībā. Saikavas pusē viņš nav vienīgais tēvs, kurš nevar pārciest sava dēla arestu un izsūtīšanu. Kāds cits tēvs sirdssāpēs metas Aiviekstes ūdeņos... Un arī tajās mājās viss sabrūk... Bet „Jošmaļos” Zelma Simsiķe nu paliek viena. Vedekla Aina ar dēliņu jau ir prom „Ozolkalnā” un uzsākusi kopdzīvi ar Jāni Prīliņu. Tad nāk tā lielā nelaime, kad ugunsgrēkā iet bojā lielā, skaistā Simsiķu māja. Mana māsa Vilma stāsta, ka Zelma pēc ugunsgrēka kādu laiku dzīvojusi „Balozos” pie Hildas Dzirkales, bet nevarēju-

Jānis Simsiķis no Saikavas pagasta „Jošmaļiem”, blakus viņa sieva, tālāk stāv sievas māsa ar vīru. Priekšā sēž Zelma Simsiķe, „Jošmaļu” bijusī saimniece. Blakus viņas mazbērni, Jāņa bērni – Ludmila un Juris. Vēlāk bija arī trešā mazmeitiņa – Rita. Par atmiņu no Simsiķu ģimenes Sīkstuljiem. 24.10.1958. Urāli. Nižņij Tagila.

šas abas ar Hildu sadzīvot. Un tā Zelma nonāk mūsmājās – „Apsītēs”. Tas ir jau pēc Staļina nāves. Nu jau no Nižņijtagilas vēstules raksta dēls Jānis, solās atbraukt uz Latviju un ņemt mammu līdzī. „Apsītēs” Zelma nav uz ilgu laiku. Jānis tiešām atbrauc (varētu būt 1957. vai 1958. g.) un aizved mammu līdzī uz Nižņijtagilu, kur viņam ir sieva Nina, meitiņa Ludmila un dēliņš Juris. Mans tētis uztur saraksti ar Zelmu, tāpēc laiku pa laikam no Urāliem atnāk vēstules. Atnāk arī fotogrāfija, kurā redzami Jānis ar sievu un bērniem, Zelma un sievasmāsa ar vīru. Dažus gadus vēlāk mani vecāki saņem ziņu, ka Zelmai nu ir trešais mazbērns – mazmeitiņa Rita. Zelma raksta, ka tālajā Urālu pilsētā visumā ir iedzīvojušies, palīdz vedeklai mājas solī, pieskata bērnus. Bet – skumst pēc dzimtenes...

Manu vecāku un Zemas Simsiķes sarakste turpinājās līdz 1969. gadam, tad

pēkšņi mūžībā aizgāja mans tētis Roberts Sīkstulis. Mana mammiņa par vīra nāvi Zelmai aizrakstīja. No Simsiķu ģimenes saņēmu vēstuli ar līdzjūtības apliecinājumiem. Mana mammiņa toreiz nespēja uzrakstīt vēstules pat vistuvākajiem radniekiem, tik ļoti viņu satrieca mūsu tētiņa pēkšņā nāve. Kur nu vēl rakstīt uz Nižņijtagilu. Tā sarakste pārtrūka, un par Simsiķu ģimeni es tālāk neko nezinu. Simsiķu ģimenes kapuvietā Saikavas kapos ir ļoti tuvu manu vecvecāku kapavietai. Pieminekļi bija sabrucis (vai nogāzts) jau 20. gadsimta deviņdesmitajos gados. Tolaik vēl bija redzamas kapu kopīņas. Tagad tur ir līdzena vieta, kuru grezno vien zaļa zālīte pavasarī un zeltainas lapas rudenī. Bet reiz bija tik tiešām lielas un skaistas mājas – Simsiķu „Jošmaļi”. Tālā tālā bērnībā esmu tur bijusi ciemos.

Ilga Ķikule

Rīga, 2021. gada februārī

Mētrienā cīnās ar vilkiem

Pēdējā laikā Latvijas presē parādās ziņojumi par vilku ļaundarībām. Arī Mētrienā vilki dzīvojuši izsenis. Purvi un meži ir bagātīgi ar faunu. Gar mežu ir bijušas izkaisītas viensētas ar mājdzīvniekiem, kas veicināja vilku dzīvi. Plēsoņu galvenais ienaidnieks ir cilvēks. Galvenos pasākumus vilku ierobežošanai veica Mētrienas mednieki. Mētrienas mednieku kolektīvs (biedrība), tagad jau Mētrienas mednieku klubs, dibināta 1926.gadā. Dibināšanas laikā mednieku kolektīvā bija septiņi dalībnieki, kolektīva darbību pārtrauca 2.pasaules karš.

1961.gada 1.oktobrī kolektīvās medībās tika nometīti divi vilki. Tos nometīja mednieki Jānis Blūms un Uldis Rubenis. Tālākajos gados vilkus nometīja katru gadu, lielāko tiesu vienā un tai pašā medību objektā Islienas krastā. Šo objektu nosauca par vilku mastu. Nosaukums tiek lietots vēl šodien. Veiksmīgākās vilku medības Mētrienā notika 1981.gada 1.augustā. Tika nošauti astoņi vilki. Medības un medniekus jūs redziet ievietotajās fotogrāfijās. Visvairāk vilku iznīcinājusi mednieku Rozīšu ģimene. No viņu ieročiem krituši vismaz simts plēsoņas dažādās Latvijas vietās. 2022. gada rudenī divus vilkus nometīja Juris Jefimovs Saikavas terito-

Pēc vilku medībām 1961. g. 1. oktobrī.

Slavenais pēdu dzinējs Baikals.

rijā. Acīmredzot visa tā vēl par maz, lai novērstu vilku uzbrukumus. Tuvākajā laikā Mētrienas medniekiem jāpieņem jauni mēri vilku skaita ierobežošanai.

Ilmārs Grudulis

Pateicība

Pirms vairākiem gadiem piedzīvoju mugurkaula traumu. Operācijas rezultātā 2023./2024. gada ziemā man radās stāvoklis, kad bijas apdraudēta veselība. Man vairākkārt palīdzēja Mētrienas labie ļaudis: Solvita Fibiga, Maigonis Smeķis, Romāns Karaušu, Artūrs Fridrihsons, Valda Otvare, meita Lelde, Līga Veikšāne-Dmitrijeva un Agita Lapko. Man visu pārciest palīdzēja vairāki mediķi ar ģimenes ārstu Reini Rudzātu priekšgalā. Paldies viņiem par izpalīdzību un iejūtību.

Ilmārs Grudulis

*Šķiet, tas toreiz bija sapnis,
Naktī pamodos un šķiet –
Man visapkārt un pie logiem
maniem
Visur tikai rozēs zied.*

*Kādreiz tālās senās dienās
Radies tīrais skaistais zieds
Nemirstīgi, gadiem pāri,
Vēl uz zemes rozēs zied.*

*Tagad saprotu un redzu –
Visos ceļos, kurp man iet,
Un kā neredzamā pavedienā
Visur tikai rozēs zied ...*

Ligita!

**Mīļi sveicam skaistajā jubilejā!
Lai rožu brīnišķīgais skaistums un
burvīgā smarža Tevi iepriecina
un pavada ik dienu, lai veselība,
dzīvesprieks un jaunas radošas
ieceres!**

*Pateicībā par visu kopā apgūto
un piedzīvoto – sieviešu biedrības
„Ābele” meitenes*

Miers mūžīgais ir tuvu mājām gājis
Un savu daļu paņēmis ir līdzi.
Viss ir tāpat, tik kādas mājas logā
Vairs spuldzes gaismu neieraudzīs rīts.
/N. Dzirkale/

MŪŽĪBĀ AIZGĀJUŠI

Alberts Podnieks, 12.02.2024.,
83 gadu vecumā
Aivars Siliņš, 18.02.2024.,
65 gadu vecumā

Lai vieglas smiltis aizgājējiem un
patiesa līdzjūtība tuviniekiem.
Mētrienas pagasta pārvalde